

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Milady Tomkové v právní věci žalobkyně: **I. P.**, zastoupené JUDr. Dagmar Kláskovou, advokátkou, se sídlem S. K. Neumanna 725, Hradec Králové, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 29. 3. 2007, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2008, č. j. 29 Cad 19/2007 - 41,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalovaná **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobkyně JUDr. Dagmar Kláskové **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v částce 1600 Kč, která jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Žalovaná žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 29. 3. 2007, č. X, podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), od 10. 5. 2007 odňala žalobkyni plný invalidní důchod. V odůvodnění tohoto rozhodnutí žalovaná uvedla, že podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007 již žalobkyně není plně invalidní, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 40 %. Protože podle zmíněného posudku je žalobkyně pouze částečně invalidní, žalovaná dodala, že o nároku na částečný invalidní důchod bude rozhodnuto dodatečně. S ohledem na tyto skutečnosti proto žalovaná odňala žalobkyni plný invalidní důchod.

V žalobě napadající shora uvedené rozhodnutí žalované o odnětí plného invalidního důchodu žalobkyně předně namítla, že pobírala plný invalidní důchod deset let, přičemž jí nejsou zřejmé důvody jeho odnětí. Po páté operaci levé nohy je prakticky neschopná chůze, negativně je zasažena i její pravá noha, neboť ta je při pohybu neúměrně zatěžována. Má problémy s chůzí a se štítnou žlázou, kvůli které užívá 6 – 9 tablet denně. Žalobkyně dodala, že je vyučená prodavačka, přičemž vzhledem k pracovní rekomandaci a jejímu zdravotnímu stavu je vyloučené, aby tuto profesi mohla v budoucnu vykonávat. S ohledem na pohybové problémy, velké množství užívaných léků a z toho pramenící nemožnosti práce na počítači a absenci maturity těžko hledá odpovídající zaměstnání. Poslední nezávislé posouzení jejího zdravotního stavu bylo učiněno v souvislosti s vydáním průkazky tělesně postiženého občana.

Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 21. 7. 2008, č. j. 29 Cad 19/2007 - 41, žalobu napadající rozhodnutí žalované zamítl. Vlastním úvodem soud zmínil lékařské zprávy z února a března 2008 předložené žalobkyní, z nichž vyplývá, že žalobkyně má problémy s pravým kolenním kloubem a byla jí diagnostikována břišní kýla. V odůvodnění rozhodnutí soud uvedl, že provedl důkaz z lékařské dokumentace Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové posudkem lékařky ze dne 19. 3. 2007. Jako rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně v něm byl určen stav po komplikované zlomenině obou kotníků LDK, léčené operačně, s rozvojem těžkých degenerativních změn. Léčení bylo dlouhodobé, komplikované osteoporosou, opakovanými operačními zákroky, v poslední řadě provedena AD levého TC a subtalo kloubu. Další řešení již plánováno není, funkční porucha je těžká, hybnost v hleznu prakticky nulová, trvalé otoky. Podle posudku Okresní správy sociálního zabezpečení dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav žalobkyně odpovídá postižení podle kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Na základě toho byla stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti žalobkyně na 40 %, pročež žalobkyně byla nadále shledána již jako částečně invalidní, a to v souvislosti s úrazem ze dne 25. 3. 1997.

V odůvodnění shora uvedeného rozhodnutí soud dále uvedl, že si ve věci posouzení zdravotního stavu žalobkyně a poklesu její schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), vyžádal posudek Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové, který byl vypracován dne 14. 11. 2007. Podle tohoto posudku je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobkyně stav po trimaleolární zlomenině levého hlezna. Další zdravotní potíže představuje snížená činnost štítné žlázy, zpevnění hlezenného kloubu artrodézou, stav po odstranění kovového materiálu a anamnesticky i vředová choroba. Posudková komise zařadila nejvážnější zdravotní obtíže do téže položky jako lékařka Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové a míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla rovněž shodně stanovena na 40 %. S ohledem na námitky žalobkyně si soud vyžádal posudkové zhodnocení od Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Brně. Podle jejího posouzení ze dne 4. 6. 2008 žalobkyně prodělala komplikovanou zlomeninu v oblasti levého hlezna. Z důvodů přetrvávajících obtíží a bolestí byla provedena artrodéza horního hlezenného kloubu a části dolního hlezenného kloubu. Posouzení plné invalidity žalobkyně bylo způsobeno tím, že po prodělaných operacích její zdravotní stav nebyl stabilizovaný, pročež pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl stanoven podle položky určené pro pourazové nebo pooperační stavy končetin s nemožností běžného zatížení končetiny do dosažení funkčně uspokojivé úpravy. K datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí byla léčba ukončena a stav byl dlouhodobě stabilizovaný. Jednalo se o funkčně uspokojivou úpravu, došlo ke znehybnění v požadovaných oblastech a končetina byla z mechanického hlediska plně zatížitelná, s omezením rozsahu pohybu vlivem znehybnění kloubů. Proto posudková komise určila, že k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí šlo

u žalobkyně o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož rozhodující příčinou byl stav po zlomenině zevního a vnitřního kotníku. Pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl zhodnocen podle kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. ve výši 40 %.

Soud v odůvodnění svého rozhodnutí uzavřel, že jak posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007, tak i posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí v Hradci Králové ze dne 14. 11. 2007 a v Brně ze dne 4. 6. 2008, se shodly na posouzení, že u žalobkyně došlo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. o 40 %. Podle posudkových závěrů posudkových komisí žalobkyně nebyla k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí plně invalidní, ale pouze částečně invalidní. Podle soudu je bezpečně prokázáno, že žalobkyně nebyla k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí plně invalidní, neboť nesplnila podmínku uvedenou v § 39 zákona o důchodovém pojištění v podobě poklesu míry schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 %. Hodnocení rozhodujícího zdravotního postižení žalobkyně bylo provedeno shodně všemi posudkovými orgány podle kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. a shodně byla určena i míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti ve výši 40 %. Rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu byl stav žalobkyně po zlomenině zevního a vnitřního kotníku zhojené v nepříznivém postavení se značně porušenou funkcí končetiny. Tento závěr je podle názoru soudu objektivní a odpovídá odborným nálezům z doby vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí žalované proto odpovídá objektivně zjištěným skutečnostem, pročež soud neshledal žádnou nesprávnost či nezákonnost v odnětí plného invalidního důchodu. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ve včasné kasační stížnosti namítla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“), že posudky obou posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí jsou nesprávné a neúplné, když navíc nerespektují její celkový zdravotní stav. Nevypořádaly se dostatečně s předloženými důkazy, ani s tvrzením stěžovatelky ohledně jejího celkového zdravotního stavu. Stejného pochybení se dopustil i krajský soud. Stěžovatelka upozornila na skutečnost, že dne 25. 3. 1997 utrpěla pracovní úraz, kdy v důsledku zlomeniny levého kotníku jí byl v roce 1998 přiznán plný invalidní důchod, neboť u ní došlo k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 70 %. Stěžovatelka dále v kasační stížnosti vyjádřila svůj nesouhlas s tím, že nebyly zjištěny žádné další posudkově významné skutečnosti, které by se podílely na snížení schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky, když se léčí se štítnou žlázou, pravý kloub je neúměrně zatěžován, trpí bolestmi v oblasti levého kotníku, přičemž v současné době jí byla diagnostikována břišní kýla jako následek nadměrného zatěžování rukou v důsledku odlehčování při chůzi. Podle názoru stěžovatelky proto nejde o konečný stav, neboť ten se nadále zhoršuje. Její schopnost soustavné výdělečné činnosti se nezlepšila o 30 % z původního 70 % poklesu. Tento závěr navíc neodpovídá dalším předloženým lékařským zprávám ze dne 28. 2. 2008 a 29. 5. 2008. Podle stěžovatelky byla v předešlém období stanovena míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti na 70 %, přičemž nyní je určena 40 %, a to přes to, že nedošlo ke zlepšení jejího zdravotního stavu a ani nejde o zánik plné invalidity stabilizací. Nejde o stabilizaci, nýbrž o definitivu, se všemi negativními důsledky z toho plynoucími. Posudkové komise tak nesprávně posoudily celkový zdravotní stav. Krajský soud se nedostatečně vypořádal s rozporů mezi závěry posudkových komisí a dalšími lékařskými zprávami předloženými stěžovatelkou. Krajský soud proto věc posoudil nesprávně po právní stránce. S ohledem na tyto skutečnosti stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 7. 2008, č. j. 29 Cad 19/2007 - 41, zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že krajský soud rozhodl správně, když s ohledem na obsah posudků Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí žalobu stěžovatelky jako nedůvodnou zamítl. Proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a stěžovatelka v ní uplatňuje důvody odpovídající § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Jejím rozsahem a důvody je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka v první řadě uplatňuje důvod kasační stížnosti uvedený v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti spatřuje v tom, že se posudkové komise a následně i krajský soud nedostatečně vypořádaly s předloženými lékařskými zprávami, nepřihlédly ke stávajícím zdravotním problémům, pročež nesprávně posoudily její zdravotní stav. Jejich závěry jsou proto nesprávné a neúplné.

Nejvyšší správní soud podřadil tuto námitku pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s ohledem na svou judikaturu představovanou rozsudkem ze dne 25. 9. 2003, č. j. 4 Ads 13/2003 - 54, publikovaným pod č. 511/2005 Sb. NSS, podle kterého *„neúplné a nepřesvědčivé posouzení rozhodujícího zdravotního postižení v dlouhodobě nepříznivém zdravotním stavu, jímž stěžovatelka trpěla ke dni vydání přezkoumávaného rozhodnutí, je třeba považovat za vadu řízení, která mohla mít za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stěžovatelky ke uvedenému dni a v jeho důsledku nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity ve smyslu § 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, jako základního předpokladu pro posouzení dalšího trvání nároku na dávku důchodového pojištění, již se stěžovatelka domáhá. Jde o jinou vadu ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“*

Námítky stěžovatelky neshledává Nejvyšší správní soud důvodnými. Vlastním úvodem je třeba poukázat na skutečnost, kterou již správně zmínil ve svém rozsudku i krajský soud, a to, že posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále též „posudkové komise“) se zabývaly zhodnocením stěžovatelčina zdravotního stavu nikoli k okamžiku vyhotovení jejich posudku, nýbrž k okamžiku vydání žalobou napadeného rozhodnutí žalované. Jejich cílem bylo zhodnotit jaký byl zdravotní stav stěžovatelky, resp. zda došlo k naplnění podmínek stanovených § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, tedy přezkoumat, zda u stěžovatelky k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí poklesla z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu její schopnost soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % nebo zda byla pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Právní základ pro tento postup je obsažen v § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalované). Ke skutečnostem pozdějším, a to v posuzovaném případě jest nutno zdůraznit, se nepřihlíží, čemuž krajský soud plně dostál. Z toho důvodu není důvodná námitka stěžovatelky, že jak posudkové komise, tak ani soud nepřihlédly k dalším lékařským zprávám o jejím zdravotním stavu, které jsou datovány k 28. 2. 2008., 5. 3. 2008, 29. 5. 2008 a 4. 6. 2008, jimiž stěžovatelka dokládala svůj aktuální zdravotní stav. Jak nicméně vyplývá z odůvodnění rozhodnutí krajského soudu, stěžovatelka dostala příležitost seznámit soud a posudkové komise se svým současným zdravotním stavem,

příčemž soud ve svém rozhodnutí zmínil, že stěžovatelka má v současné době problémy se štítnou žlázou, bolestmi levého kotníku, komplikacemi způsobenými neúměrným zatěžováním pravého kloubu a byla jí diagnostikována břišní kýla jako následek nadměrného zatěžování rukou v důsledku odlehčování při chůzi. Jak ale Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, klíčovým pro posouzení plné invalidity stěžovatelky bylo určení rozhodující příčiny dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který vyvolal pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, a to k datu vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud postupoval správně, když si pro posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí opatřil posudky Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí. K obdobným právním závěrům dospěl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 30. 1. 2004, č. j. 5 Ads 34/2003 - 82, publikovaném pod č. 526/2005 Sb. NSS. V daném případě k tomu byl soud s ohledem na znění ustanovení § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. povinen. Posudky posudkových komisí ze dne 14. 11. 2007 a 4. 6. 2008 jsou řádně a srozumitelně odůvodněny, krajským soudem o nich nebyly shledány pochyby, ostatně ani Nejvyšší správní soud je neshledává. V této souvislosti je třeba jako rozhodnou zmínit tu skutečnost, že jednotlivé posudky posudkových komisí ze dne 14. 11. 2007 a 4. 6. 2008, ale i posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007, dospěly k týmž závěrům ohledně stěžovatelčina poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti. Shodně je v nich uvedena 40 % míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, jakož i hodnocení rozhodujícího zdravotního postižení stěžovatelky, které bylo provedeno taktéž shodně podle kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. Nejvyšší správní soud proto nemá důvod o závěrech v nich obsažených jakkoli pochybovat.

Podle § 6 odst. 3 vyhlášky č. 284/1995 Sb. pro stanovení procentní míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti je nutné určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Je-li těchto postižení více, jednotlivé hodnoty poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se nescítají; v tomto případě se určí, které zdravotní postižení je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti se stanoví podle tohoto zdravotního postižení, a to se zřetelem k závažnosti ostatních zdravotních postižení. V posuzovaném případě se posudkové komise jednoznačně shodly na tom, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu představuje postižení zevního a vnitřního levého kotníku. Tomu konečně odpovídá i zařazení do kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., podle které se jedná o stav po zlomenině zevního a vnitřního kotníku zhojené v nepříznivém postavení se značně postiženou funkcí končetiny. Nejvyšší správní soud stěžovatelku z lidského hlediska chápe, nicméně s ohledem na shora uvedené plyne, že není rozhodující množství poruch, či zdravotních komplikací, nýbrž to postižení, které bylo rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Druhým okruhem námitek stěžovatelka uplatnila důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., podle kterého lze podat kasační stížnost z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Nesprávné posouzení právní otázky spočívá v tom, že je na správně zjištěný skutkový stav aplikována nesprávná právní norma, popřípadě je aplikována správná právní norma, která je však nesprávně vyložena. Podle názoru stěžovatelky je tento důvod kasační stížnosti dán tím, že u ní nedošlo ke změně poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti z původních 70 % na 40 %, protože nedošlo ani ke zlepšení jejího zdravotního stavu. Stěžovatelka tento důvod kasační stížnosti dále spatřuje v tom, že splňuje podmínky pro trvání nároku na plný invalidní důchod, přičemž soud vycházel z nesprávných závěrů obsažených posudcích Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí.

Ani tuto námitku neshledává Nejvyšší správní soud důvodnou, přičemž odkazuje na své právní závěry učiněné výše. Z nich je jednoznačně zřejmé, že stěžovatelka již nebyla shledána posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007 plně invalidní, nýbrž částečně invalidní. Rozhodující příčina dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu, který vyvolal pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, odpovídá postižení podle kapitoly XV., oddílu H, položky 59, písm. b) přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., kdy míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti byla stanovena na 40 %. Na základě tohoto posudku vydala žalovaná žalobou napadené rozhodnutí, jímž stěžovatelce odňala od 10. 5. 2007 plný invalidní důchod. Jak dále plyne z obsahu dávkového a procesního spisu, stěžovatelka utrpěla dne 25. 3. 1997 pracovní úraz. Na základě toho jí byl od 26. 3. 1998 přiznán plný invalidní důchod, neboť z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla její schopnost soustavné výdělečné činnosti o 70 %. Posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007 však byla stěžovatelka shledána již jen částečně invalidní, protože jí byl žalobou napadeným rozhodnutím žalované od 10. 5. 2007 odňat plný invalidní důchod. V žalobním řízení si krajský soud pro posouzení zdravotního stavu stěžovatelky vyžádal posudky posudkové komise datované ke dni 14. 11. 2007 a 4. 6. 2008. Posudkové komise při posouzení zdravotního stavu stěžovatelky ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí dospěly ke zcela shodným závěrům jako posudek Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007, přičemž v podrobnostech Nejvyšší správní soud odkazuje na své závěry učiněné výše. Na základě posudků posudkových komisí, které byly ve vzájemném souladu a rovněž tak i v souladu s posudkem Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové, posléze krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud neshledal, že by krajský soud nesprávně posoudil právní otázku v tom, že by stěžovatelka nebyla částečně, ale plně invalidní. Jak již bylo uvedeno výše, posudky Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové a Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí se shodly na tom, že stěžovatelka dne 19. 3. 2007 nebyla plně invalidní. Vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu zapříčiněného zlomeninou zevního a vnitřního kotníku zhojenou v nepříznivém postavení se značně postiženou funkcí končetiny došlo u stěžovatelky k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti o 40 %. Protože stěžovatelka nesplnila podmínku uvedenou § 39 odst. 1 písm. a) nebo b) zákona o důchodovém pojištění, kdy u ní nedošlo z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu k poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti nejméně o 66 % a ani nebylo určeno, že je pro zdravotní postižení schopna soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek, žalovaná nepochybně, pokud jí podle § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění od 10. 5. 2007 odňala plný invalidní důchod. Krajský soud v žalobním řízení na základě posudků posudkové komise přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, přičemž ani on nedospěl k závěru, že stěžovatelka je plně invalidní, nýbrž uvedl, že bylo zcela bezpečně prokázáno, že stěžovatelka v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí nebyla plně invalidní. S těmito právními závěry se plně ztotožňuje i Nejvyšší správní soud.

Pokud stěžovatelka namítá, že její zdravotní stav se nijak nezlepšil, pak je třeba odkázat na právní závěry Nejvyššího správního soudu obsažené v jeho rozsudku ze dne 7. 8. 2003, č. j. 3 Ads 7/2003 - 42, publikovaného pod č. 198/2004 Sb. NSS, podle nichž *„důvodem zániku plné invalidity nemusí být vždy jen zlepšení zdravotního stavu, ale i stabilizace zdravotního stavu, neboť sama stabilizace dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu spojená s adaptací člověka na situaci vyvolanou například zdravotním postižením může vést k obnovení pracovní schopnosti ve vymezeném rozsahu (§ 39 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění).“* Jak je totiž uvedeno v posudcích posudkové komise léčba stěžovatelky po prodělaném úrazu ze dne 25. 3. 1997 je po poslední operaci z roku 2005 již ukončena a její stav je dlouhodobě stabilizovaný. Jestliže stěžovatelka uvádí, že nemůže pracovat jako prodavačka, kterou je vyučena, pak je třeba dodat, že ve smyslu ustálené judikatury

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 5. 2004, č. j. 5 Ads 37/2003 - 92, publikovaný pod č. 731/2005 Sb. NSS) „není úkolem posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí určovat zcela konkrétní zaměstnání, která je schopen účastník řízení vykonávat, ale postačí vymezit v obecné rovině okruh takovýchto zaměstnání.“ Tak tomu bylo v posuzovaném případě učiněno, přičemž jak z posudků posudkové komise tak i z pracovní rekomandace Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007 vyplývá, stěžovatelka není schopna fyzicky náročných prací se zvedáním a nošením těžkých břemen a s celodenním státním či chůzí. Je schopna vykonávat práce sedavého charakteru s využitím dosažené kvalifikace a získané praxe, nebo v jiném oboru.

Nejvyšší správní soud v dané věci celkově uzavírá, že krajský soud zamítnutím žaloby nijak nepochybil. Žalovaná postupovala správně, když na základě posudku Okresní správy sociálního zabezpečení Hradec Králové ze dne 19. 3. 2007 stěžovatelce odňala plný invalidní důchod. To, že vlivem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu došlo v případě stěžovatelky k poklesu schopnosti soustavné výděleční činnosti o 40 %, posléze potvrdily posudky posudkové komise, které si vyžádal krajský soud v žalobním řízení. Na jejich základě pak soud dospěl ke správným právním závěrům, když neshledal stěžovatelku plně invalidní, nýbrž částečně invalidní. Tyto právní závěry mají oporu ve správně zjištěném skutkovém stavu a Nejvyšší správní soud se s nimi plně ztotožňuje.

Nejvyšší správní soud dospěl ze všech shora uvedených důvodů k závěrům, že důvody kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. nejsou dány, a proto kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s., neboť neúspěšné žalobkyni náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřisluší a žalované v dané věci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti podle zákona nelze přiznat. Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 1. 9. 2008, č. j. 29 Cad 19/2007 - 48, pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupkyní advokátka. V takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování podle § 35 odst. 8 ve spojení s § 120 s. ř. s. stát. Nejvyšší správní soud proto určil odměnu advokátky podle § 7 a § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) na základě provedených úkonů právní služby podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu částkou 1000 Kč ze dva úkony právní služby po 500 Kč spočívajících v první poradě s klientkou konané dne 17. 9. 2008, včetně převzetí a přípravy zastoupení a v doplnění kasační stížnosti ze dne 26. 9. 2008. Nejvyšší správní soud dále přiznal 2 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu; neposoudil však sdělení advokátky o opravě písařské chyby ze dne 1. 10. 2008 a ze dne 26. 11. 2008 ohledně vyúčtování odměny a neuplatnění námitky podjatosti, jako písemné podání soudu týkající se věci samé, které by představovalo další úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Celkem tedy odměna činí 1600 Kč, neboť advokátka soudu uvedla, že není plátcem daně z přidané hodnoty („DPH“). Nedošlo proto ke zvýšení odměny o částku odpovídající DPH, kterou je advokátka povinna odvést z odměny za zastupování a náhrad hotových výdajů podle § 35 odst. 8 s. ř. s. Zástupkyni žalobkyně se tedy přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 1600 Kč. Tato částka jí bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. prosince 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu